

Každý životopis je ten nejlepší

Pietro Archiati

Pro obvyklé vědomí je každý nový den jako bohatě prostřený stůl, který mu umožňuje činit v každém okamžiku právě ty zkušenosti, které jsou nejvíce prospěšné pro jeho další vývoj. Jakmile si to uvědomí, může tvářit v tvář nekonečně vynalézavému a moudrému jednání vyššího Já s vděčností a úctou užasnout. Na základě nálady, vytvořené v duši tímto objevem, získáme v každodenním vědomí důvěru v to, že dokážeme čím dál lépe porozumět životnímu plánu, který jsme si pro sebe sami navrhli. Budeme usilovat o to, abychom se stále více cítili sjednoceni s bytostí, jež rozvrhla náš život a krok za krokem se stará o jeho uskutečnění. Ve všech událostech života budeme ustavičně vnímat příležitosti k získávání nových, prospěšných zkušeností.

Snažíme-li se objevovat smysl ve všech životních zkušenostech, i v těch bolestných, učíme se poznávat něco pozitivního i v tom, co jsme předtím vnímali jen jako negativní, a dříve či později dospějeme k následujícímu přesvědčení:

O náš život je nejlépe postaráno právě tehdy, když to vypadá, jako by tomu bylo přesně naopak. Když máme dojem, že něco je v našem životě špatně, pak to přece znamená, že se máme snažit obrátit zase všechno k dobrému. Může to snad být špatné?

Čím větší jsou potíže, které musíme překonat, tím hlubší je naše radost, když to dokážeme. Největší překážkou na cestě sebeuskutečnění je lenost, vnitřní pohodlnost, kterou my všichni musíme znovu a znovu přemáhat. Bylo by zlé, kdybychom tento sklon k pohodlnosti neměli, vždyť nám poskytuje ty nejkrásnější příležitosti k sebeuskutečnění, k opakovanému boji a vítězství. Svět by byl mnohem lepším jevištěm života, kdyby více lidí při zprávě, která převrátí veškeré jejich plány nebo celý jejich život, zvolalo namísto rezignovaného „Ach ne!“ užaslé a tázavé „Ach! K čemu je tohle zase dobré?“.

Duchovní Já člověka od prvopočátku zná nejen okamžik jeho narození, ale i jeho smrti, neboť má v každé chvíli úplný přehled o celém životě. Co je pro nás budoucností, je pro naše duchovní Já již přítomnost. Pro malé dítě se „zítra“ nachází v neurčité budoucnosti, zatímco v plánujícím vědomí rodičů je již přítomné. Pro duchovní Já není smrt koncem, nýbrž cílem života, jeho *dokonáním*. Člověk zemře, když se naplní úkol jeho pozemského bytí.

Zažijeme-li úraz, onemocníme-li nebo zklameme-li se v lásce, obvykle nám nepřijde na mysl, abychom to připisovali svému chytřejšímu Já, které s námi chce právě skrze utrpení dosáhnout zcela určitých vývojových cílů. Dejme tomu, že si duchovní Já nějakého člověka předsevzalo dožít se osmdesáti pěti let a jeho svobodné každodenní Já nakládá s jeho tělem vesměs dobře. V tomto případě není důvod, proč by měl tento člověk zemřít dříve. Zije-li naopak velmi nezdravě, vyčerpává své tělo, bude se možná moci dožít jen jednaosmdesáti let. V žádném případě však nezemře již ve čtyřiceti, neboť to by znamenalo, že délku života neurčuje duchovní Já, nýbrž běžné Já člověka.

Ze to není možné, vyplývá v neposlední řadě z prosté skutečnosti, že žádný člověk neví, kdy udeří hodina jeho smrti. Pro běžné Já se zdá, že smrt nastává náhodně, tedy nepředvídaně. To však neplatí pro duchovní Já.

Naše možnosti vstupovat do událostí, které pro nás plánuje naše vyšší Já, jsou omezené. Důležité pro nás je, jak tyto události prožíváme a jak s nimi nakládáme, zda se rozhodneme spatřovat v nich vývojové možnosti a učinit z nich to nejlepší. Jak se v dané životní situaci zachováme, záleží vždycky především na nás samých. Tato svoboda nám plně dostačuje. Nikdo by si neměl stěžovat, že není dostatečně svobodný, protože nikdo ještě není tak dokonalý, aby konal všechno to dobré, co se mu naskýtá.

Všechny skutečnosti a události života jsou spolu navzájem složitě propleteny. To je dáno tím, že

oba hlavní představitelé v našem životním dramatu činí svá rozhodnutí většinou na základě vzájemně protikladných hledisek: Jeden pohlíží z vyšší hlásky na celý život, zatímco ten druhý je zajatý v mlýnici všedního dne a v mlze citů. Často to vede k tomu, že vědomé Já určitou zkušenost pojímá zcela jinak než vyšší Já.

*Ty nejvelkolepější příležitosti
často považujeme za
ta největší neštěstí.*

Tato vnitřní rozpolcenost vzniká tehdy, jestliže to, co chce vyšší Já k našemu dobru, odmítáme, protože se nám to nehodí nebo protože je to nepohodlné. Právě odtud se také bere nespokojenost, která nás často sužuje.